

αυτόν που έχει ανάγκη, όχι μόνο δεν πάει χαμένη, αλλά θα μετρήσει κατά τή μέρα της Μελλούσης Κρίσεως, αφού θα θεωρούνται έκλεκτοί του Θεού αυτοί που έδωσαν τροφή στον πεινασμένο, επισκέφθηκαν τον άρρωστο, έντυσαν αυτόν που δεν είχε ρούχα και φέρθηκαν προς το συνάνθρωπό τους ως γνήσιοι αδελφοί. Στην παραβολή του πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου ο πλούσιος καταδικάζεται, όχι γιατί ήταν πλούσιος, αλλά εξαιτίας της κακίας, της σκληροκαρδίας και του έγωισμού του προς τους αδελφούς του με τή γνωστή και έξευτελιστική συμπεριφορά του απέναντι στο φτωχό και ασθενή Λάζαρο.

Άλλωστε, η αρετή της ελεημοσύνης θεωρείται σπουδαίο πνευματικό χάρισμα, τόσο από τον ίδιο το Χριστό, όσο και από μεγάλους Πατέρες της Εκκλησίας μας, όπως π.χ. τον Άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο, ο οποίος αφιερώνει ένα μεγάλο μέρος μέσα στα συγ-

γράμματά του, για να αναφερθεί ειδικά στο θέμα αυτό.

Η ίδια η Εκκλησία δε θα μπορούσε και δεν πρέπει να μείνει άπαθής μπροστά στον άνθρωπο που πεινά, που είναι άρρωστος ή βρίσκεται σε μία έμπερίστατη γι' αυτόν κατάσταση. Γι' αυτό είναι άξιες επαίνου, τόσο οι διάφορες Μητροπόλεις, όσο και ένορίες, στις οποίες βλέπουμε να υπάρχει ενδιαφέρον προς τα άτομα αυτά. Στον έλλαδικό, κυρίως, χώρο, παρακολουθούμε τά συσσίτια, τά όποια διοργανώνονται καθημερινά και στά όποια άνθρωποι με αγάπη και ανιδιοτέλεια προσφέρουν τις υπηρεσίες τους, αρκεί να σκεφτούμε ότι για πολλούς απόρους τό φαγητό αυτό είναι η επιβίωσή τους. Άλλά και η προσφορά ρουχισμού, οι διάφορες στέγες, όπου βρίσκουν θαλπωρή πολλά παιδάκια, και η αποστολή βοήθειας στο έξωτερικό, έστω και αν αυτά πολλές φορές δεν προβάλλονται από τά Μέσα Μαζικής Ένημέρωσης, όπως θα έπρεπε να προβάλλονται, είναι αποτέλεσμα του ενδιαφέροντος της Εκκλησίας για τον αν-

θρώπο, τον όποιο προσπαθεί να αναπαύσει. Βεβαίως, ιδίως στις μέρες μας, οι ανάγκες είναι πολλές και, όπως πολύ σωστά δήλωσε σε πρόσφατη συνέντευξή του ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Ιερώνυμος, δεν έχουμε την ψευδαίσθηση ότι θα απαλείψουμε πλήρως τις τόσες πολλές ανάγκες και τά προβλήματα που αναφύονται συνεχώς, αλλά τουλάχιστον μπορούμε να μην κάνουμε τή ζωή μας μία κόλαση.

Μέ τις πιο πάνω σκέψεις, προσπαθήσαμε να αγγίξουμε, όσο τό δυνατόν, και να επισημάνουμε κάτω από ποιές βάσεις πρέπει να προσεγγίζουμε τό θέμα της φιλανθρωπίας μέσα στην Εκκλησία, τό όποιο δεν εξαντλείται, όπως αναφέραμε, μόνο στην παροχή κάποιων αγαθών για τή βιολογική επιβίωσή μας στο κόσμο αυτό, χωρίς να σημαίνει ότι στον τομέα αυτό η Εκκλησία αδιαφορεί, αλλά πρώτιστα στο ενδιαφέρον του Φιλανθρώπου Θεού μέσα από τό Μυστήριο της Θείας Οικονομίας για τή σωτηρία του ανθρώπου.

ριστικός είναι ο λόγος Του, όταν τονίζει ότι και η προσφορά ακόμα και ενός ποτηριού νερού σ'